

de forskjellige Erhvervsgræne og Samsundslag, som siges lodtagne i den, i hvert enkelt Tilfælde baseret paa den Forudsætning, at hele Afgiften udelukkende hvidele paa det undersøgte Punkt, og selv under dette tænkte, uheldigste Forhold giver Undersøgelsen det Resultat: „at det er høist tvivlsomt, hvorvidt en eneste Samsundsinteresse paavisselig vilde høste nogen virkelig og varig Fordel af Skibsafgiftens Afkaffelse“.

Forlader man imidlertid denne fingerede Forudsætning og holder sig til, hvad der virkelig foregaar i Pragis, bliver hint Resultat endnu sikkrere og uimodsigeligere; thi Forholdet er vistnok sjeldnere, at Skibsafgiften udelukkende falder en enkelt af de undersøgte Interesser tillast, og da bliver det snart den ene, snart den anden, ganske rettende sig efter de konkrete Omstændigheder, medens Regelen upaatvovelig er, at Afgiften ad næsten usporlige Veie fordeler sig paa flere Objekter. Den falder derfor i fuldt Maal ind under den bejendte Sætning: „en gammel Stat er en god Stat“, hvad der med andre Ord vil sige: at det er en god Stat, hvis Virkninger igjennem lange Tidens ubjønende Virksomhed ere bleve saa fortyndede og fordelte over saa mange Omsætningsforhold, at man skal have stor Nøje med at udfinde, hvor Skatten egentlig rammer. Og hvis hin Sætning overhovedet skjuler en dybere Sandhed i sig og ikke skal henregnes til de rent paradogale, saa falder Skibsafgiften i højere Grad end de fleste andre gamle Statter ind under den, ganske særlig fordi dens Belsb i og for sig er saa ringe, og fordi denne ved atter at fordele sig paa flere Objekter ofte antager en næsten homøopathisk Karakter, medens den dog samtidig giver Statskassen en meget betydelig Indtægt, hvis Opkrævning end ikke synes at være forbunden med særlig Belpværlighed eller Bekostning, idet man ved Afgiftens fuldstændige Bortfalden neppe vilde kunne spare en eneste Goldofficiant, hvad der ialtsald fuldtud gjælder, naar man indskrænker sig til en Nedsættelse.

Foruden de alt fremhævede Grunde, der for Flertallet uegtelig ere de mest afgjørende, er der dog ogsaa fremkommet andre Momenter, af hvilke nogle tillægges en ikke ringe Vægt i Spørgsmaalet om Skibsafgiftens Bideholdelse eller Ophævelse. Blandt disse hører det Faktum, at Mere end Halvdelen af hele Afgiften aftræves og erlægges af fremmede Staters Skibe. I Femaaret 1874—78 ind- og udgif der nemlig i danske Havne Skibe med en Bestuvning af ialt 7,531,658 Registertons; heraf:

under dansk Flag... 3,650,872 Tons,
— fremmed —... 3,880,786 —

Af denne samlede Bestuvning indkom i Skibsafgift et Belsb af 3,765,829 Kr., hvoraf fremmede Nationers Skibe udrede 1,940,393 Kr., altsaa paa det Nærmeste 2 Millioner.

Udvalgenes Betænkninger.

Man har nu ment, at den Omstændighed, at Ulandet saa stærkt deltog i Udredelsen af denne Statsindtægt, var en Grund mindre til hovedfulds enten at nedsætte eller bortkaste den. Man har endvidere ment, at dette vilde være en noget underlig Fremgangsmaade, hvis Formaålet var en Ophjælpning af den danske Skibsfart, idet den Fritagelse for Skibsafgift, som vort Land vistnok vilde være ene om at tilstaa, næsten nødvendigvis maatte fremkalde en forøget Konkurrence af fremmede Skibe paa vort eget Fragtmarked, der dog maatte betragtes som den danske Skibsfarts naturligste, og en eventuel Opgivelse af Skibsafgiften vilde i Manges Dine fremtræde som en Forøring af henimod $\frac{1}{2}$ Million om Aaret til udenlandske Skibsredere, ja, vel endog som en indirekte Præmie for en stærk Konkurrence med vore egne Skibe i Fragtfarten til og fra Danmark, en Fragtfart, der jo kunde tentes særlig tiltrækkende paa Grund af dens omtrent enesteaaende Afgiftsfrihed.

Endelig har man i nye Forbindelse hermed ment, at der ikke burde være Tale om at nedsætte eller ophæve den her i Landet bestaaende Skibsafgift, uden at vore Skibe til Gjengjæld tilstodes en tilsvarende Fritagelse i Ulandet.

Idet Flertallet har troet det rigtigt at fremdrage disse i vide Kredse udbredte Meninger, maa det dog forvare sig imod, at det i Et og Alt deler dem, men deres Fremdragnig turde have saameget mere Berettigelse her, som de særlig næres af Mænd, hvis Anstuelser kun sjeldnere komme tilorde enten i Dagspressen eller i Jagtskrifter, medens de omhandlede Meninger dog vistnok indeholde Momenter, der tjene Overveielse.

Med Hensyn til Reciprocitets-Spørgsmaalet skal Flertallet strax udtale, at det efter nærmere Undersøgelse af de herhenhørende Forhold betvivler, at der for Liden er synberlig Udigt til, at Danmark ved et Tilbud om en Opgivelse af den her opkrævede Skibsafgift til Gjengjæld vilde kunne opnaa en tilsvarende Afgiftsfrihed for danske Skibe i Ulandet; thi Svaret paa et saadant Tilbud vil vistnok i omtrent alle Tilfælde blive et høfligt afvisende. Andre Lande synes nemlig slet ikke berørie af den her herskende Tendens til at blive en stedse rigeligere flydende Statsindtægt kvit, tvertimod — man ser end ikke saa ganske sjeldent, at Skibsafgiften andetsteds periodisk og totalt forhøies.

Jevnsides med denne Række af Betragtninger løber en anden, som man formener vel kunde fortjene at drages frem, naar Skibsafgiftsspørgsmaalet skal gives en alsidig Belysning, nemlig Betragtningen over Statte- og Afgiftspligt i det Hele taget, særlig for at undersøge, om en Stat paa Sønæring er unaturligere end paa andre Nævinger (som Landbrug, Industri og Haandværk).

Flertallet skal ikke komme dybt ind paa en saadan Undersøgelse, saameget mindre som en